

Бистра.

(Като че нѣщо мислила въ себе си) А ти, бабо Спасо, казваше на проклетото било, нѣмало нищо да стане! — Сега?

Баба Спаса.

Хората тѣй казватъ. Пъкъ все ми се струва, че нѣма да го бѣде: или грѣмъ ще се блѣсне, или... Все ще стане нѣщо, да видишъ. Азъ помня по моста на Лють-Бродъ. Ей тѣй пакъ се намѣриха като Еремия: казаха че било за мостъ тамъ. И колкото пакти го досвѣршваха — толкова пакти рѣката го взема... И сега пакъ е безъ мостъ.

Бистра.

(Съ насмѣшка) Самодивитѣ, ако се сърдѣха за хорището си, до сега щѣха —

Баба Спаса.

Не казвай, Бистра, тѣй. То забавя, ама не забрави, — има една хората. И да ти кажа ли, васъ не ви трѣбва да ходите нататъкъ.

Бистра.

А ако отидемъ да живѣемъ тамъ. Азъ много искамъ —

Баба Спаса.

Азъ не стѣжвамъ. На старини я да ме сбѣхтитъ, я!... (наставнически) Ей дѣдо ти трѣгна на вашия умъ и взе да се чува, че владиката щѣлъ да го разноша.

Бистра.

Че като го разносятъ какво? Той нали е правъ. Тодоръ може да приказва каквото ще — дѣдо е правъ.